

[Søren P. Larsen.]

siger: Nu var der Brug for den store Indsigt og den store Sagskundskab, for den fremragende Dygtighed, men nu forlader han dette Ministerium, som han kaldte sit Livskald, han forlader sin ansvarsfulde Post netop nu, hvor meget store og betydningsfulde Opgaver taarner sig op. Han tog Æren og Guldmedaillen, medens han var der. Jeg er spændt paa, hvor meget af det han kan redde over i Historien, for alle kan jo se, at hvad der her har fundet Sted, er en Flugt fra en ansvarsfuld Stilling i en meget vanskelig Tid. Jeg ved godt, at den nuværende højtærede Justitsminister — jeg tror det er i „Politiken“ — har givet Udtryk for, at naar han skulde flytte, var det nærmest af Hensyn til Det radikale Venstre, som der skulde skaffes Plads for. Nu hørte vi i Gaar den tidligere højtærede Undervisningsminister fortælle, at naar han maatte gaa, var det ogsaa fordi der skulde skaffes Plads til Det radikale Venstres Repræsentant. Og efterhaanden som Forhandlingerne skrider frem og man kommer til at drøfte Spørgsmaalet om de forskellige afgaaede Ministre — Kirkeministeren, Handelsministeren og Ministeren for offentlige Arbejder —, er det jo muligt, at de alle sammen har faaet den stukket ud: I kommer til at forsvinde, bitte Børn, for der skal skaffes Plads til Det radikale Venstres Repræsentant! Hvor mange Stole han saa har prøvet, inden han er faldet til Ro, det faar vi naturligvis ikke noget at vide om, men jeg synes, det var rigtigst at give en nogenlunde samstemmende Forklaring paa dette Forhold.

Vi forstod paa den tidligere højtærede Undervisningsminister, at saadan lykkelig ved at træde fra var han egentlig ikke, og jeg maa ogsaa sige, at naar man tænker paa Alderen, han har, og sammenligner ham — og man skal jo altid drage smukke Sammenligninger — med f. Eks. Gladstone eller Clemenceau, saa var de jo meget, meget ældre, inden de fik udstedt Attest for, at Alderens Ret gjorde sig gældende over for dem. Jeg nævner dette, fordi den tidligere højtærede Socialminister jo har givet Udtryk for, at det var en Nødvendighed for ham at bytte om, og han er maaske den eneste, der tror paa den Forklaring, der er stukket ud til Offentligheden. Men det gaar jo undertiden, som det gik i Eventyret: Kejseren uden Klæder sjokkede jo ogsaa et Stykke hen ad Vejen, inden han opdagede, at alle andre havde opdaget, hvordan det hang sammen med hans Paaklædning.

Jeg vil dernæst vende mig til den nye

højtærede Socialminister, som gaar ind til store og betydningsfulde Opgaver. Da Socialreformen var blevet gennemført, var det klart, at det Fordelingssystem, den indførte, meget let kunde medføre, at Forskydningerne blev for store. Jeg henstillede i Fjor under Finanslovdebatten til Ministeriet at overveje, om man troede, at man gennem de Fordelingsregler, der var blevet Lov, havde fundet et System, som lagde Byrderne derhen, hvor Bæreevnen var til Stede, og jeg er overbevist om, at det Spørgsmaal, der blev stillet i Fjor, er langt alvorligere i Aar, naar man ser, hvorledes hele dette System har virket. Byrderne maa naturligvis følge med Bæreevnen, Kommunerne maa lettes, og da ganske særligt Sognekommunerne, lettes væsentligt.

Refusionspuljens Beløb maa formindskes, og Staten bliver nok nødt til at overtage en stor Del af Udgifterne paa de Omraader, hvor Staten bestemmer. Saaledes mener jeg, at Kommunerne bør fritages for Bidrag til Arbejdsløshedskasserne, ligesom jeg mener, at der er Vej frem for en Formindskelse af Refusionspuljens Beløb derved, at Staten overtager en større Del af Aldersrentebeløbet. Delingen mellem den enkelte Kommune og de øvrige Kommuner i Refusionsforbundet, hvorefter Opholdskommunen udreder den ene Trediedel, medens de to Trediedele føres over paa Refusionsforbundet, tror jeg bør ændres saaledes, at vi kommer over til et System, hvorefter den bevillende Kommune kommer til at bære en større Part og de øvrige Kommuner en mindre Part, da der er meget, der tyder paa, at Sogneraadforeningernes Henvendelse netop paa dette Omraade peger paa dette, at Ansvar og Udgifter bør følges ad.

Socialministeriet har endnu ikke fremsat Forslag herom, men Regeringen er ikke desto mindre klar over, at her er et stort og alvorligt Problem. Det ved vi deraf, at Indenrigsministeriet i Eftersommeren fremsatte et skitse-mæssigt Forslag til en stor Udligningspulje. Vi har endnu ikke set noget Forslag fra den højtærede Indenrigsministers Side, men da Valgsituationen rykkede os ind paa Livet, blev det jo publiceret i forskellige Udvalg og igennem Pressen, at nu havde man fundet om ikke just de Viser Sten, saa dog noget, der forbausende lignede de Viser Sten, gennem dette mægtige Udligningsforslag, der var Tale om. Det siger imidlertid sig selv, at Udarbejdelsen af et saadant Forslag gaar ikke saa hurtigt, og det er forstaaeligt, at det tager Tid, før Regeringen kan fremsætte sit